

Του **Αργύριου Αργυράκη**
Διευθυντού
Παπ' Απελτίου Πάγω

Η «παράλληλη» εργασία των Δημοσίων υπαλλήλων

Η κατάργηση του κτηρίου στο Πασαλιμάνι του Πετ-ραλά που είχε ως αποτέλεσμα να βρει αδόκητο θά-νατο ένας αστυνομικός που υπηρετούσε ως ειδικός φρουρός της ομάδας ΔΙΑΣ και φέρεται να εργαζόταν πα-ράλληλα σε οικοδομικές εργασίες, εκτελώντας χρέη οδη-νού, ανέδειξε δύο σημαντικά ζητήματα. Το πρώτο είναι η τήρηση των μέτρων ασφαλείας ιδίως στον κατασκευαστικό τομέα. Το δεύτερο -που θα μας απασχολήσει στη σημερι-νή μας παρέμβαση- είναι η παράλληλη εργασία δημοσίων υπαλλήλων.

Καταρχάς να ξεκαθαρίσουμε ότι η παράλληλη εργασία δεν είναι α priori παράνομη. Σύμφωνα με το αρ. 19 παρ. 1 του ΠΔ 31/2001, μετά από άδεια του Αρχηγού της Ελληνικής Αστυνομίας, ο αστυνομικός μπορεί να ασκεί ιδιωτικό έργο ή εργασία με αμοιβή, εφόσον αυτά συμβιβάζονται με τα καθήκοντα της θέσης του, δεν παραβάτουν την ομαλή εκτέλεση της υπηρεσίας του και δεν δίδουν αφορμή για δυσμενή σχόλια σε βάρος του ιδίου ή της Ελληνικής Αστυ-νομίας. Αντίστοιχες διατάξεις θα βρούμε στην κείμενη νο-μοθεσία τόσο για τους υπηρετούντες στα σώματα ασφαλείας όσο και εν γένει για τους δημόσιους υπαλλήλους.

Το εάν είχε χορηγηθεί η συγκεκριμένη άδεια στον άτυχο νέο, λίγη σημασία έχει. Αυτό που όλοι μας αναγνωρίσαμε ήταν ότι ο συγκεκριμένος επέλεξε το δύσκολο, αλλά ενάρετο δρόμο να αυξηθεί το γάλογο εισοδήματά του. Μέχρι σήμερα πλήροφουμάσταν από τα μέσα ενημέρωσης για αστυνο-μικούς που συλλαμβάνονταν διότι διέπρατταν εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου για να «τονώσουν το εισόδη-μά τους» (προστασία σε μαγαζιά, πλαστογραφίες κ.λπ.).

Στον δημόσιο διάλογο έσπυσαν όλοι να επισημάνουν τους χαμηλούς μισθούς των δημοσίων υπαλλήλων, ιδίως των αστυνομικών. Έσπυσαν όλοι να πλειοδοτήσουν σε μία αύξηση, δίχως να μπορούν να επιβεβαιώσουν ότι τούτο είναι εφικτό, λαμβάνοντας υπόψη την οικονομική κατά-σταση της χώρας. Θα μπορούσαμε να κάνουμε κάτι άλλο αντί να πλειοδοτούμε σε ανέξοδες υποσχέσεις:

Ειδικά για την περίπτωση των αστυνομικών παρατηρού-με το εξής παράδοξο. Πολλοί εξ αυτών έχουν αποσπαστεί στην περιφέρεια Αττικής από άλλες περιοχές της χώρας. Οι αποσπασμένοι -σύμφωνα με τα μέσα ενημέρωσης- μπο-ρεί να φτάνουν να έχουν αποδοχές περίπου 4.500 ευρώ μηνιαίας σε αντίθεση με τους λοιπούς συναδέλφους τους που οι αποδοχές δεν υπερβαίνουν τα 1.000 ευρώ. Οι αποσπαστές κρίνονται σκόπιμες μεν για επιχειρησιακούς λόγους, αλλά οι αποσπασθέντες, πολλές φορές, επιλέγονται με κομματικά κριτήρια («προσφέρει αύξησης αποδοχών»). Το κόστος, όμως, για το Δημόσιο είναι υπερβολικά με-γάλο. Δε θα μπορούσαν τα κενά αυτά να καλυφθούν από τους ήδη υπηρετούντες μέσω υπερωριών, εφόσον οι ίδιοι το επιθυμούν. Για ποιον λόγο να είναι προτιμότερο να κά-νουν μία άλλη εργασία στον ελεύθερο χρόνο τους και να μην τον προσφέρουν στην υπηρεσία (προφανώς όσοι το επιθυμούν) καθύπτωντας υπαρκτά κενά και αυξάνοντας αντίστοιχα τις αποδοχές τους;

Πέραν των ανωτέρω καλό είναι να ληφθεί μέριμνα για το υπαρκτό πρόβλημα της παράλληλης εργασίας πολλών δημο-σίων υπαλλήλων (αστυνομικών, καθηγητών μέσης εκπαί-δευσης κ.λπ.). Ένα υπαρκτό γεγονός, τη στιγμή που δεν μπορείς ως κοινωνία να αντέξεις σημαντική αύξηση απο-δοχών, δεν το αντιμετωπίζεις με απαγορεύσεις. Αντιθέτως, θα πρέπει να το «νομιμοποιήσεις», λαμβάνοντας υπόψη ότι πρέπει να διασφαλιστεί τόσο το κύρος της υπηρεσίας και η βέλτιστη παροχή της βασικής εργασίας όσο και η απο-φυγή σύγκρουσης συμφερόντων. Συνεπώς διοικητικά και φορολογικά αντικίνητρα θα πρέπει να εξελιφθούν, ώστε όσοι το επιθυμούν να μπορούν να εργάζονται στον ελεύ-θερο χρόνο τους «εμφανιζόμενοι» και όχι «κρυπτόμενοι»...

Υπάρχει ελπίδα;

Του **Βασίλη Κωνσταντίνου**
Δημοσιογράφου

Όλας οι εκλογικές αναμετρήσεις σε τού-το τον τόπο έχουν τη σημειολογία τους και στέλνουν μηνύματα. Είτε πρόκειται για εθνικές κάλπες είχε για ευρωεκλογές. Θυμά-μαι τις ευρωεκλογές του 1984 όταν πρωτάρηδες ακόμη στην Ευρώπη, μετατρέψαμε την ευρω-κάλητη σε ψήφο εμπιστοσύνης προς την κυβέρνη-ση. Ο τότε αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας Ευάγγελος Αβέρωφ έθεσε το θέμα, ο τότε πρω-θυπουργός Ανδρέας Παπανδρέου ανταποκρίθηκε άμεσα και οι ευρωεκλογές του 1984 ήταν ίσως οι πιο πολεμικές εκλογές της μεταπολίτευσης, με το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ να πραγματοποιούν στη Θεσσαλονίκη τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις που έκαναν στην πόλη με τον κόσμο να φτάνει από την πατρίδα Αριστοτέλους μέχρι το άγαλμα του Βενιζέλου (για την ιστορία ο Ανδρέας κέρ-δισε τις εκλογές, ο Αβέρωφ παρατήθηκε από την ηγεσία της ΝΔ και ο Κωνσταντίνος Μητσο-τάκης τον διαδέχτηκε στις εκλογές που έγιναν

Είναι απολύτως λογικό κάποιιο -δεν γνωρίζω πόσοι- που έχουν λόγο στα κοινωνικά δί-κτυα να θέλουν οι λίστες της ευρωβουλής, σε όλα τα κόμματα, να έχουν ως υποψήφιους δι-πλωμάτες, ακαδημαϊκούς, πανεπιστημιακούς, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών. Από τη στιγμή όμως που ο τρόπος της εκλογής τους εναντιοκείται στην ψήφο των πολιτών τα δεδομένα αλλάζουν. Οι ηγεσίες των κομμάτων οφείλουν να προσαρμόσουν τις υποψηφιότητες όχι στις προδιαγραφές του ευρωκοινοβουλίου, αλλά στις ποικίλες προτιμήσεις των πολιτών. Έτσι, βά-ζουν στις λίστες τους όλες τις προσωπικότητες που διαβάζουμε και βλέπουμε να παρελάνουν μπροστά μας.

Είναι εφόρμενο οι συνθέσεις των ευρωψηφο-δεκτών να προκαλούν αντιδράσεις είτε από τους συνήθεις αντιρρησίες είτε από πολίτες που έχουν μία άλλη αντίληψη και για την πολιτική και για τα προσόντα που θα πρέπει να διαθέτει ένας υποψήφιος ευρωβουλευτής. Ο αντίλογος είναι γνωστός: μπορείτε να βγάτε τον σταυρό στον υποψήφιο της απερχείας σας και να αφήσετε τους άλλους υποψήφιους στην καλή διάθεση όσων τους προτιμούν. Αυτό είναι η δημοκρατία. Φυσικά, μέσα στον πόλεμο της επικοινωνίας και της προπαγάνδας που διεξάγεται μεταξύ των κομμάτων, επιστρατεύονται όλα τα όπλα για να πηληγι ο αντίπαλος. Ανασύρονται παλιότερες δη-λώσεις, φωτογραφίες και βίντεο που μειώνουν ή γίνονται προστάθεια να μειώσουν τα ισχυρά χαρ-τιά των πολιτικών αντιπάλων. Και επειδή στην

Το γνωστό δίλημμα: σταυρός ή λίστα

Του **Σότηρη Μουρτζή**

εποχή του Διαδικτύου όλοι θα έχουν πει στο πα-ρελθόν, σε ανύποπτο χρόνο, κάτι το επιλήψιμο με τα σημερινά κριτήρια, ξεσπά ο πόλεμος των αποκαλύψεων προς μεγάλη τέρψη του φιλοθε-δήμου κοινού. Στις μέρες μας δεν υπάρχουν διαδικτυακά αναμάρτητοι.

Μήπως ήταν προτιμότερο το προηγούμενο κα-θεστώς, όταν οι ηγεσίες όριζαν τη σειρά εκλογής των υποψηφίων ευρωβουλευτών; Αναμφίβωλα, ναι. Οποιοσ έχει τη διάθεση να ανατρέξει στις λίστες των ευρωβουλευτών πριν από το 2014 -όταν για τους γνωστούς λόγους εισήχθη ο σταυ-ρός προτίμησής- θα διαπιστώσει πως εκεί μέσα βρίσκονται γνωστά ονόματα της πολιτικής, της δημοσιογραφίας, του πολιτισμού, μακριά από το star system. Και όλα αυτά χωρίς να έχουν επίπτωση στο ποσοστό συμμετοχής που ήταν ιδιαίτερα υψηλό λόγω του πολυκάμενου πολιτικού κλίματος. Σχεδόν σε όλες τις ευρωεκλογές η εκά-στοτε αντιπολίτευση προπατούσε να αποδείξει πως η κυβέρνηση έχασε την πολιτική νομιμοποι-ση και η εκάστοτε κυβέρνηση αγωνιζόταν να αποδείξει πως διατηρεί την υπεροχή της. Όλα αυτά μέχρι και το 2009.

Σήμερα, ένας από τους λόγους, όχι ο μοναδι-κός που οι ηγεσίες επιμένουν στην ύπαρξη του σταυρού είναι και το πρόβλημα της συμμετοχής. Με τον σταυρό κινητοποιούνται όλοι οι υποψή-φιοι ευρωβουλευτές, έτσι ώστε οι ευρωεκλογές να αποκτήσουν ένα πρόσθετο ενδιαφέρον για τους πολίτες. Πιανό αμφιβάλλω, αν σε μία περι-οδο που το βασικό χαρακτηριστικό της είναι η απογοήτευση, η απαξία και η παραίτηση μεγάλη μερίδας των πολιτών, η συμμετοχή στις ευρω-εκλογές θα ήταν σε ικανοποιητικά επίπεδα με τη λίστα. Κάθε εποχή έχει τις ιδιαίτερότητές της κι έτσι οφείλουμε να αποδεχτούμε τη συγκατοί-κηση σε ένα ευρωψηφοδέλτιο τόσο τεροκόλητων προσωπικοτήτων. Στο κάτω-κάτω εμείς κρατού-με στο χέρι μας τον σταυρό προτίμησής. Είναι το «όπλο» μας.